

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Emili
Bella

UN RECORD A LA SEVA PERSONA I A LA SEVA CARRERA PROFESSIONAL

Agustí Colomines i Companys

Professor d'història contemporània a la UB

Natàlia Molero

Dicotomies

Que n'hem discutit, de coses. Se'n recorden quan el debat girava al voltant de l'independentisme exprés? Hi va haver escissions i tot. Llavors discriminàvem entre hiperventilats i gradualistes. Per fi vam assumir que si en diem procés és que no es mata en un dia i que si hi estem ficats és que ja estem fent la independència.

Els catalans ens hem dividit tantes vegades que hem acabat fent fissió nuclear. Tants caps, tants barrets. Afortunadament, la cohesió social no depèn dels jardins d'antagonismes abrandats pels quals passem. L'últim crit és dividir-se de forma irreconciliable entre tsipristes i troikistes (no confondre amb trotskistes), alhora que ens separem entre els que prefereixen el sistema electoral holandès i els que

Ens hem dividit tantes vegades que hem acabat fent fissió nuclear

voldrien el model alemany; entre els *galgos* i els *podencos*; entre els que xiulen la cantant Noa i els ben educats; entre els que creuen el carrer amb el semàfor en vermell encara que no vinguin cotxes i els que esperen que algun dia es posi verd. D'acord, algú dirà que sí que vénen cotxes, però és la meua metàfora i jo decideixo. O és que la del vaixell a Ítaca no té cap via d'aigua? Uf, fa tant que no sento a parlar de la porcellana fina...

A tots plegats ens agrada fer de semantistes. Què és ser català és un clàssic, però també hem discutit què vol dir dret a decidir (partint de la base que per a Montilla eren eleccions autonòmiques), què vol dir polític, què representa estar en actiu, qui és societat civil (un dia debatrem què és ser militar), si sobirania és més o menys que autogovern, què significa plebiscit i què referèndum. Ens vam inventar això de l'Estat propi i les estructures d'Estat. No es pot dir que el català no sigui una llengua rica en subterfugis. La qüestió és que no ens etiquetin. Déu nos en guard que descobrissin que som independentistes! Però s'acosta el moment de deixar la indefinició, els potser, i arrenglar-nos, finalment, entre els del sí i els del no.

CRISTINA LOSANTOS

Creo que una de les últimes piulades a Twitter que vaig llegir de Natàlia Molero era del 2014, de poc abans de les eleccions europees. Hi deia el següent: "Si una majoria del país avui, ara, se sent únicament part d'Europa és el moment de dir-ho en aquests comicis." Expressava així dues de les seves grans conviccions: l'europeisme i el catalanisme. Després, ho he comprovat, perquè a les xarxes socials la gent no es mor fins que algú no n'elimina el perfil, no va fer cap més piulada, només un parell de retuits. Llavors vaig saber que estava malalta. M'ho va dir ella mateixa un dia que van coincidir al programa *Catalunya Opina*, avui ja desaparegut.

VAIG CONÈIXER NATÀLIA MOLERO QUAN ella era cap de gabinet del conseller de Cultura, Jordi Vilajoana. Devia ser el 2001 o el 2002, no ho recordo exactament, però sí que recordo el lloc, perquè era un petit restaurant, el Bacus, que està situat a la cantonada de muntanya, en direcció al Besòs, del carrer París amb Viladomat, a prop de la seu d'Angle Editorial, on servidor hi tenia una taula per poder treballar. Vam quedar a dinar i jo vaig arribar una mica abans que ella. Va fer una entrada triomfal, espectacular, girant el cap per tirar enrere els llargs cabells rosos. Alta, forta, amb caràcter, riallera,

Mentre escric aquest obituari em revé al cap la seva mirada i el seu somriure. Reia a plaer i amb l'entonació peculiar de les comarques gironines

atractiva, aquella dona no es corresponia gens ni mica al patró que es difonia de les dones convergents, totes beates i amb monyo estil Marta Ferrusola.

NO FA GAIRE VAIG LLEGIR UNA ENTREVISTA amb la presidenta de la Diputació de Barcelona, Mercè Conesa, en la qual la periodista que l'entrevistava insistia en el tòpic amb tota mena de referències a la desinhibició, el vestuari i la cabellera lleonina de l'alcaldesa de Sant Cugat. No dic que les tietes catalanes no existeixin i que, a més, votin Convergència, però les dones compromeses de CDC que he conegut —començant per la veterana Carme-Laura Gil, passant per Magda Oranich, fins arribar a Meritxell Borràs i Neus Munté—, no encaixen gens al

patró de dones carrinclones que els atribueixen els adversaris. El tòpic és que si estàs relacionat amb el món convergent has de ser, forçosament, intel·lectualment disminuït i pagès. Els prejudicis són doblement greus en el cas de les dones, perquè, si destaquen, és, a més, perquè estan protegides per un home. Vostès ja m'entenen. Pur masclisme que fins i tot és alimentat per suposades dones progressistes.

A NATÀLIA MOLERO LI VA PASSAR AIXÒ quan va ser nomenada cap de gabinet del conseller de Cultura Jordi Vilajoana, a pesar del seu currículum professional i polític anterior, a l'Ajuntament de Girona i a la Filmoteca. Quan en vaig reunir amb ella jo n'estava al cas, a pesar que la coneixia poc. Tanmateix, al cap de cinc minuts ja m'havia oblidat d'aquella xerrameca. I no tan sols perquè vaig recordar la delicadesa d'un antic llibre seu, *Aquí hi ha el meu pintallavis*, publicat el 1997 i que és a mig camí entre dos gèneres, la novel·la i el recull de contes, sinó per la força dels seus arguments sobre l'imaginari nacional, el catalanisme i la gestió cultural. Tenia idees i les defensava amb convicció. A les televisions defensava les seves idees sense l'agror i el sectarisme habituals de tertulians amb carnet a la butxaca.

AQUELL DIA INDETERMINAT QUE LA NATÀLIA em va convocar a dinar, em va demanar si estaria disposat a participar en la comissió que presidia l'aleshores regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, l'actual conseller de Cultura, Ferran Mascarell, que es dedicava a pensar què calia fer amb les ruïnes del Born. Vaig acceptar l'oferiment i ella mateixa va organitzar un altre dinar amb Jordi Vilajoana, el conseller. També en recordo el lloc, el Suquet de l'Almirall. Va ser un dinar molt divertit. Al davant meu tenia dues persones amb un gran sentit de l'humor. Al final no ens vam acabar d'entendre, això ara no fa al cas, però vam continuar l'amistat.

QUAN SERVIDOR VA ACCEPTAR DE DIRIGIR la Fundació CatDem, la Natàlia va formar part del nou patronat que es va formar. Mentre hi havia qui marxava encara no sé ben bé perquè, ella es va convertir en una de les grans defensors de la Casa Gran del Catalanisme, que era la raó de ser de la remodelada Fundació Trias Fargas, molt abans que esclatés l'escàndol per l'estafa del Palau de la Música. La Natàlia sempre va estar al costat d'aquella idea, amb el mateix esperit i la mateixa energia vital que el dia que vaig conèixer-la.

MENTRE ESCRIC AQUEST OBITUARI EM revé al cap la seva mirada i el seu somriure. Reia a plaer i amb l'entonació peculiar de les comarques gironines. En un país en què qui parla i riu amb accent catalanesc és condemnat a galeres, Natàlia Molero va exhibir el seu amb intel·ligència, coqueteria i murriera. Adéu-siau, Natàlia.